

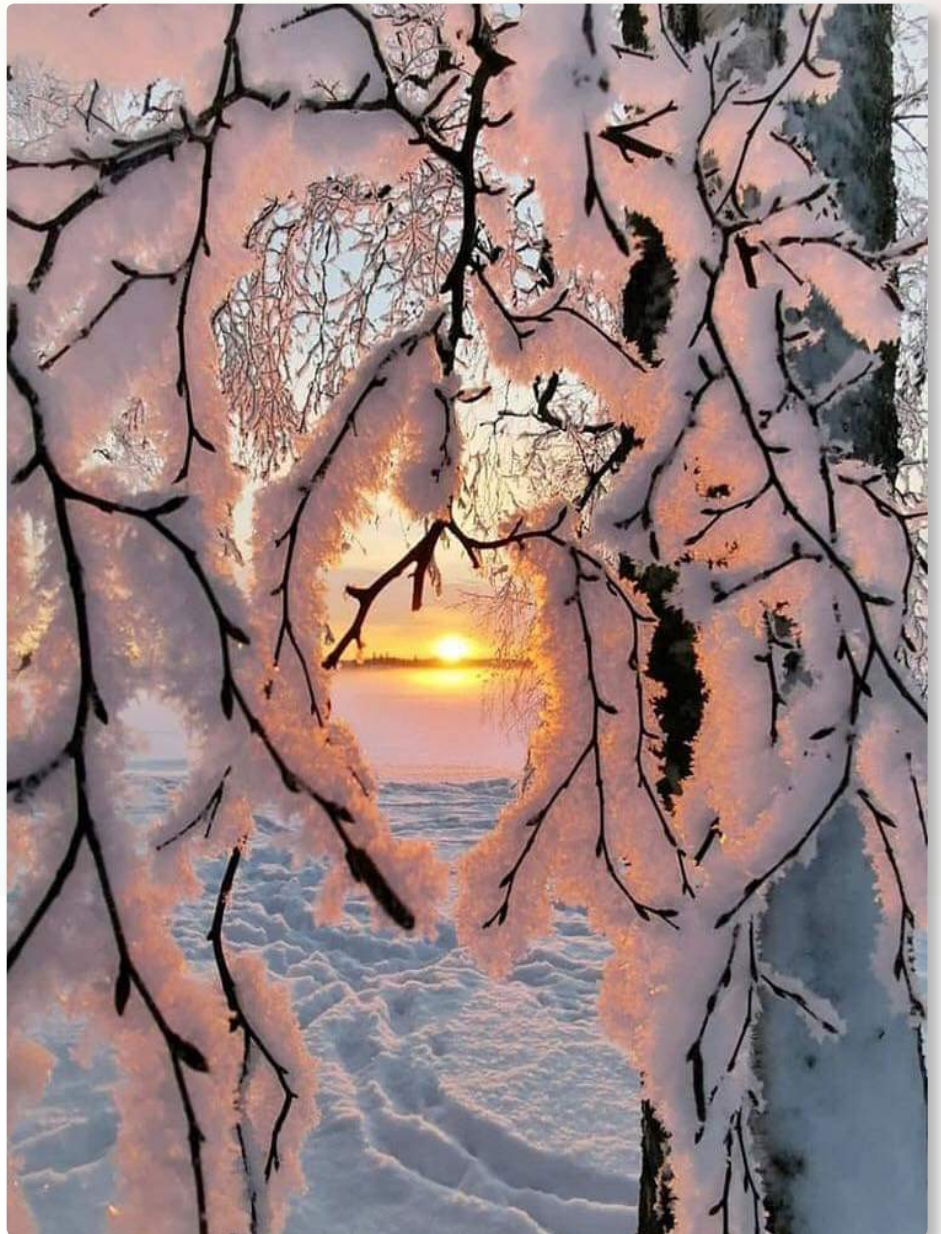
Vrije Mare

"Vrij" omdat het verwijst naar 'vrijheid', naar 'ruimte geven', naar 'Vrije school' en "Mare" omdat het een vertrouwde term is vanuit het Kerstspel waarin de engel ons en de herders komt vertellen dat zij een 'Blijde Mare', een blijde boodschap heeft.

Voorwoord

Afgelopen week waren we nog volledig in wintersferen met sneeuwballen, sneeuwpoppen, sleeën, schaatsen of zelfs skiën en langlaufen door de komst van Koning Winter. De wereld viel even stil en alles was bedekt met een prachtige witte deken. Vrolijke kinderstemmen schalden door de lucht en de heldere vrieskou zorgde voor gloeiende wangen.

Ook gingen de scholen weer open! Intussen heeft vrouwtje Dooi in een paar dagen flink opgeruimd. Nu is de wereld weer bruin en groen, met hier en daar nog een hoopje sneeuw en beginnen de vogels zich te laten horen. Zou Koning Winter definitief zijn verjaagd? In deze Vrije Mare zijn bijdragen te vinden over sneeuwpret, over je weer kind voelen, over bootjes die schatten vervoeren, over het plezier van bouwwerken maken, over de prachtige en hoopvolle symboliek van de regenboog, over interviews voor 'Student Voice', over de kleur van de sneeuw, over hoe een ijsbel ineens een mandarijn werd en 'Jaar' door Grote Maker werd betoegeld. Kortom: een kleurrijk inkijkje in de rijkdom van onze schoolgemeenschap. Zo gaan we samen stap-voor-stap door deze pandemie. Zal het gaan vriezen of zal het gaan dooien? Net zoals bij de weersomstandigheden moeten we meebewegen, flexibel zijn, elkaar vasthouden, naar de vogels luisteren en proberen geniet-momenten extra te koesteren en te bewaren in ons hart.

De redactie wenst u allen een onbezorgde Voorjaarsvakantie toe!

HvM

VRIJESCHOOL
ALMERE

Stap-voor-stap

*Elke plant was ooit één zaadje
Elk boekje slechts één blad
Een pot honing eerst één raatje
Eén huis werd later pas een stad
Elk gedicht is ooit verzonnen
En één tree werd toch een trap
En zelfs de langste reis is ooit begonnen
Met de allereerste stap...*

Auteur: Rikke Heesen/BVS Schoolbegeleidingsdienst

Van klas 4 Een bijdrage van Meester Daniël

We zijn weer op school begonnen. Na een bijzondere tijd waarin we de kinderen op afstand onderwijs hebben mogen geven is het fijn om de meeste kinderen weer te mogen zien. Ik moet zeggen dat ik het ook spannend vond om weer voor de klas te staan. Op de eerste dag was er echter weinig van die spanning over.

Door een dik pak sneeuw heen zijn de meeste kinderen naar school gekomen. Goed gekleed, gewapend met sneeuwschoenen, mutsen en een slee maakten ze de barre tocht naar school toe. Eindelijk weer eens een echte winter.

Alles gaat verborgen onder een dikke witte laag. Als ik op school kom is het nog donker en is meester John net klaar met het maken van een klein

pad naar de ingang van de school. De kinderen haal ik goed ingepakt tegen de kou naar binnen.

Als er sneeuw ligt komt ineens bij iedereen weer even het kind naar boven. We delen de avonturen over ingesneeuwde auto's en glijpartijen. Door de 'last' van de sneeuw verdwijnen even alle andere lasten. Het nieuws wordt weer gedomineerd door iets anders. We gaan naar buiten, wandelen door de kou, een sneeuwpop maken en glijden van de berg. Ik vind het het allermooiste als de zon schijnt en alles er ineens anders uit ziet. De wereld komt door de sneeuw even tot rust, met hier en daar een uitspatting van plezier. En natuurlijk binnen weer lekker opwarmen en nagenieten met brandende rode wangen en tintelende tenen.

In de klas liggen na een geweldig buitenspeel-moment de sokken

en handschoenen te drogen op de verwarming. Een sneeuwballengevecht kon natuurlijk niet uitblijven, helaas moest ik als meester het onderspit delven tegen zo'n grote overmacht van vrolijke kinderen. Als 'goedmakertje' mocht ik ook even op de slee voortgetrokken worden.

Ik ben blij dat dit in de eerste week gebeurde dat we weer op school waren. Het gaf ons een prachtige mogelijkheid om elkaar weer even te leren kennen. Naast de leuke activiteiten in de klas biedt er natuurlijk weinig zulke fijne verbroedering als samen buiten in de sneeuw ravotten. Je kunt weer even met elkaar genieten en elkaars - en je eigen grenzen opzoeken. Sneeuw verbreedert, geeft plezier en sneeuw brengt rust. Ik heb ervan genoten en de kinderen ook.

Meester Daniël

Van de kleuterbouw: de 'magie' van KAPLA

We zijn in het vrije spel. Iedereen is lekker bezig en er wordt fijn gespeeld. Een aantal kinderen zitten in het blauwe huisje. Ze zijn bezig een toren te bouwen. Ik hoor ze samen praten en overleggen. 'Hij moet hoger dan gister' zegt één van de kinderen. 'Tot aan het plafond?!' stelt een ander kind voor. Een wat ouder kind kan inschatten dat ze daar nooit bij kunnen. Ook niet als ze, net als gister, weer op stoelen gaan staan. En het dak van het blauwe huisje zit ook nog in de weg. 'Juf kan bij het plafond' roept een ander kind dat aan tafel zit te werken. Ik moet ze teleurstellen: 'juf is lang maar zo lang nou ook weer niet.'

Maar op een dag brak er in dit land een Rustig bouwen de kinderen verder. Stoelen worden erbij gepakt en iedereen draagt zijn steentje (plankje) bij. De toren mag de hele dag blijven staan. Om de toren heen worden nog enkele kunstwerken gemaakt en dan is de dag alweer voorbij.

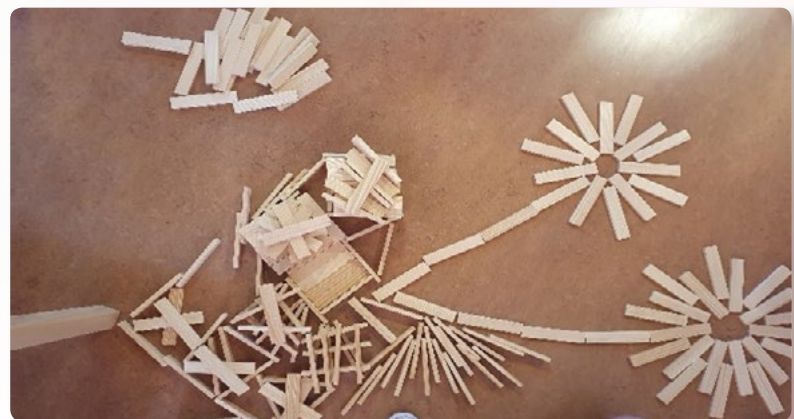
Bij het opruimen klinkt er opeens een luid kabaal. De toren is omgevallen! Een enkeling kan zijn teleurstelling niet verbergen en begint te snikken terwijl een ander zegt dat ze het morgen gewoon weer gaan proberen.

Mijn klas is een echte 'bouw' klas. Nog niet eerder heb ik een klas gehad die zo ontzettend van bouwen houdt. En dan voornamelijk bouwen met KAPLA. De meest prachtige bouwwerken worden gecreëerd. Meestal nog passend bij het seizoen. In de Kersttijd lag er bijvoorbeeld een prachtige ster op de grond.

Er worden kastelen gebouwd voor prinsen en prinsessen en dieren vinden er hun plaatsje in de dierentuin. In een op-maat gemaakt hokje.

Bouwen is ontzettend goed voor de rekenontwikkeling van jonge kinderen. Het inschatten, meten, probleemoplossend vermogen, ruimtelijke oriëntatie, samenwerken en de fantasie worden aangesproken. Het is iets wat je alleen kan doen of samen. En sommige bouwwerken worden na het bouwen toch nog met elkaar verbonden.

De geschiedenis

„KAPLA® is ontstaan tijdens het bouwen van een kasteel in het zuiden van Frankrijk. Het is het resultaat van mijn bouwervaring... Door het introduceren van het kind in de wereld van kunst, stimuleert KAPLA® de creativiteit, het concentratievermogen, de vindingrijkheid en het aanpassingsvermogen dat het leven van ons vraagt. Al bouwende, bouwt men aan zichzelf.“

Tom van der Bruggen – Uitvinder van KAPLA®

Om het uiteindelijke bouwwerk van zijn kasteel te visualiseren, gebruikte Tom van der Bruggen, houten blokken om een maquette te maken. Maar hij ontdekte al snel dat deze blokken niet geschikt waren voor het nabootsen van bepaalde delen zoals draagbalken, het dak en de vloeren.

Hij kreeg dus het idee deze blokken te vervangen door identieke houten plankjes met de bijzondere verhoudingen: 3 diktes voor 1 breedte en 5 breedtes voor 1 lengte welke het meest geschikt bleken om alles zonder enige bevestiging te bouwen. Dit geweldige idee stelde hem in staat zijn maquette te realiseren... en 15 jaar later zijn kasteel.

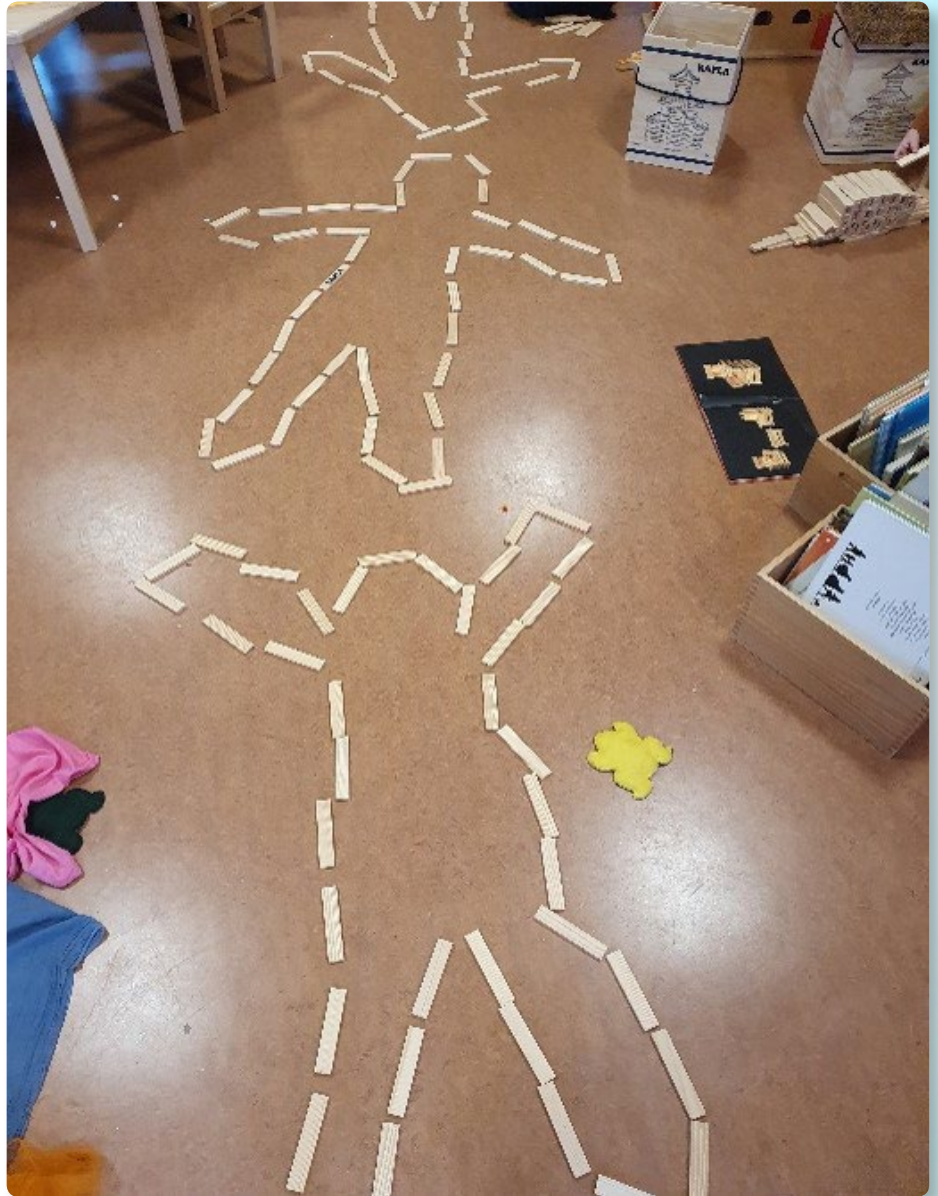
In 1987 besluit hij van zijn uitvinding een bouwspel te maken wat hij de naam „KAbouter PLAnkjes“ geeft.

Vandaag de dag zijn uitvoeringen met KAPLA plankjes mogelijk met de nauwkeurigheid van een kunstwerk en de stabiliteit van steen.

(bron: <https://www.kapla.com/vitrine/spel-kapla/kapla-geschiedenis/?lang=nl>)

KAPLA® is ontstaan tijdens het bouwen van een kasteel in het zuiden van Frankrijk.

Als juf word ik ontzettend blij van al deze mooie kunstwerken die met zorg en aandacht door de kinderen in mijn klas worden gemaakt. Trots mogen ze na het bouwen met hun werk op de foto en trots stuur ik de foto door naar hun papa en mama.

Juf Evelien, Kleuters 3C

Van de derde klas: regenboog schilderingen

Inleiding

Over het hele Oude Testament, de vertelstof van de derde klas, hangt, ondanks alle turbulentie, een sfeer van gouden geborgenheid. Die geborgenheid is de liefdesband tussen God Vader en zijn mensenkinderen.

Wij stammen, samen met de hele natuur, uit de goddelijke wereld. Ook al is het mensenkind ontrouw, eet hij van de verboden appel in het paradijs, blijft hij rondhangen bij de Toren van Babel, aanbidt hij het Gouden Kalf in plaats van God Vader, toch blijft de Hemelse Vader zijn kinderen trouw en helpt en leidt hij hen. Wat een veiligheid om keer op keer te horen dat de hemel altijd open staat, dat niemand ooit uit Gods hand kan vallen.

Het Oude Testament vertelt ook dat er tussen het aardse mensenvolk en de Hemelse Vader een tussenpersoon is. Een aardse leider, die het volk kan helpen in het leven. Altijd is er iemand die hulp kan bieden, die leiden kan. Nooit hoeft het mensenkind zich alleen op de wereld te voelen. Er zal altijd een mens zijn die raad en hulp kan geven. Noach is zo'n leider. De regenboog uit het bekende bijbelverhaal is voor mij het symbool van bescherming. We mogen ons beschermd weten door de boog met die prachtige kleuren, die alleen te zien is wanneer er én zonneshijns én regen is. Blijdschap en verdriet. Het één kan niet zonder het ander. Wanneer je je dan met je rug naar de zon draait, je eigen schaduw kan zien, is daar die veelkleurige boog. In het bijbelverhaal van Noach is de regenboog symbool voor het verbond dat God Vader sluit met alles wat op aarde leeft.

De magie waarbij de kinderen de regenboog zien ontstaan op hun schilderpapier, wanneer ze met maar drie kleuren een boog schilderen. Eerst het rood boven: een hoge boog. Dan, het mag het rood niet raken, een boog met blauw eronder. En dan, precies ertussen, een boog van heldergeel. Door de natheid van het papier en de waterige verf, vloeien de kleuren samen en ontstaan er op de raakvlakken oranje en groen. De derdeklasser wéét dit, en toch... wanneer je het ziet gebeuren voor je neus, is er opnieuw de verwondering. De volgende dag, als de schilderijen gedroogd zijn en opgehangen, kijken we er nog eens naar met elkaar. In welke ark zou jij je veilig voelen?

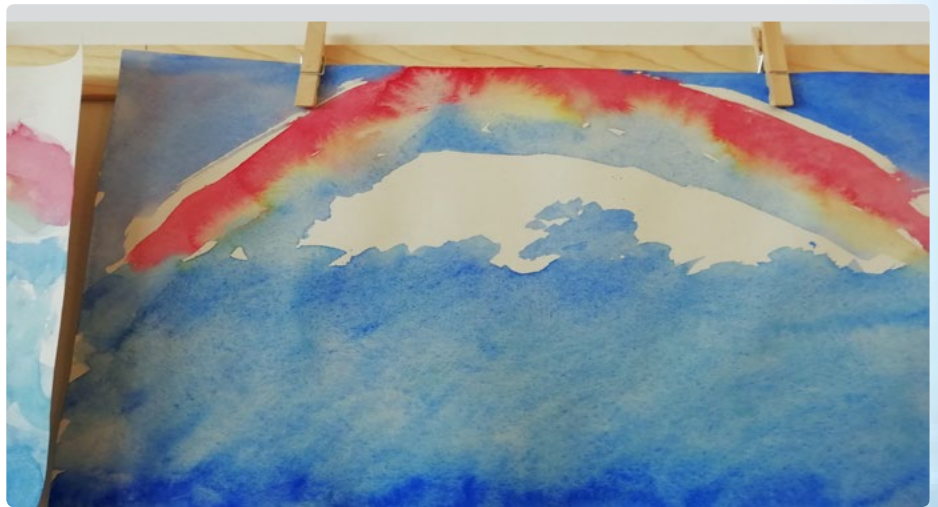
Juist voor de derdeklasser, die rond dit jaar zijn fontanel sluit en de vanzelfsprekende verbinding met het hemelse afsluit, mag dit een troost zijn. De derdeklasser komt 'op aarde aan' en kan daar deze geborgenheid goed gebruiken. Voor het eerst maken kinderen kennis met de grote existentiële vragen van de mens. Waar kom ik vandaan, hoe is de wereld ontstaan en hoe zit dat met goed en kwaad? Is dat allemaal echt gebeurd? Het zijn vragen die zich ook in henzelf beginnen te roeren. Hoe fijn is het om juist dan iemand te ontmoeten die hulp kan bieden, die leiden kan, als een oudste broer die raad en troost geeft.

Voor alle duidelijkheid: de Bijbelse vertelstof is uiteraard geen kerkelijke aangelegenheid, maar opvoedingstof. De kinderen horen deze verhalen net zo onbevangen aan als de sprookjes in de eerste en de mythologische verhalen in de volgende jaren. Voor mij was deze onbevangenheid soms moeilijk.

Als de Bijbel een boek is waaraan dogmatische leerstellingen worden vastgeknoopt die levensbepkend waren, dan is het lastiger om met een open, pedagogische blik naar deze vertelstof te kijken. In de geschiedenis van het Hebreeuwse volk lezen we als moderne mensen ook ons eigen verhaal, van afzondering en zoeken naar verbinding.

Zo mooi om in deze tijd met spanningen en onzekerheid ook voor onze kinderen, met de derde klas het Oude Testament te behandelen. Verhalen te vertellen die gaan over geleid worden en je beschermd weten. Daarvan getuigt de regenboog die door de eeuwen heen -en nu nog steeds in onze tijd- aan de hemel verschijnt. Zo troostrijk en zo'n prachtig teken van verbondenheid-op-afstand. Juist nu in deze tijd is het voor mij een krachtig teken van hoop.

De schilderijen van de kinderen laten zien hoe intens zij deze verhalen en beelden hebben beleefd. Ik deel ze graag !

Juf Monique

Van de Leerlingenraad

Net voor de tweede lockdown (9 dec. 2020) kwamen er uit den Haag twee gasten op onze school om in groepjes met de leden van de Leerlingenraad te spreken. Om op hun verzoek een interview te houden met betrekking tot het LeerRaad project 'Student Voice'. Op onze laatste LLRaadvergadering was Said Touhami al bij ons gekomen om te vertellen dat mensen van de Hogeschool uit den Haag graag van ons wilden horen waar wij het over hebben in de LLRaad en met wie we dat dan verder bespreken. Het initiatief voor dit interview komt

voort uit een onderzoek van het Kenniscentrum Global & Inclusive Learning van de Haagse Hogeschool. Deze kenniskring doet onderzoek op het gebied van onderwijs en wereldburgerschap. Momenteel zijn zij bezig met een onderzoek rondom 'Student Voice', waarvoor zij zowel in het PO (primair onderwijs) als in het VO (voortgezet onderwijs) interviews met leerlingen houden. Het interview met de leerlingen werd in tweetallen per klas gehouden met Carien Verhoeff, lector aan de Hogeschool en Said Touhami, stagiair bij het

Kenniscentrum.

Bij alle gesprekken was ik als begeleider van de Raad aanwezig. En wat heb ik genoten van hun inbreng, hun inzicht en onbevangenheid! Na afloop van de interviews hebben we samen met schoolleider juf Marjanne gekeken naar de indruk en de opbrengsten van de gesprekken voor het onderzoek. De interviewers vertelden zeer onder de indruk te zijn van de organisatie, de betrokkenheid en de vrijheid waarmee de leerlingen het gesprek aangingen en hoe zij vertelden over de onderwerpen en de terugkoppeling hiervan binnen school. Dat is later per brief nog eens door hen bevestigd: "Hartelijk dank voor de gesprekken die wij vorige week konden hebben met de leerlingen, de begeleider en schoolleiding. Wij hebben enorm veel gehad aan de interviews met de leerlingen. Graag komen wij nog een keer terug om ook met andere leerlingen te spreken..." Tot zover.

Helaas konden deze vervolggesprekken nog geen doorgang vinden door de corona maatregelen. Maar die contacten zullen zeker worden aangehaald als de situatie weer verbetert.

Wat wel is doorgedaan is dat deze week de wensen van de LLRaad met betrekking tot verbeteringen van het schoolplein en omgeving van onze school zijn overhandigd aan meester Pieter door voorzitter Wies en notulist Nassim van de LLRaad.

Wordt vervolgd!
HvM

Gelukkig zijn de scholen weer open! Wat hebben we daar naar verlangd met elkaar. Om de opstart een mooie kunstzinnige verwerking te geven heeft ook onze school meegedaan met het kunstproject 'De reis van Vaya'. Hieronder kunt u het verhaal nog eens rustig doorlezen en de bootjes zien die de kinderen mee naar school hebben genomen met verhalen en briefjes van hun avonturen. (locaties Lierstraat en Monteverdistraat)

De vloot van Vaya

Het was een vreemde gewaarwording. De stilte in de stad was opvallend. Het leek wel of de ruisende bomen en de fluitende vogels het geruststellende stadsgeruis hadden verdrongen. Koningin Vaya wist maar al te goed hoe dat kwam. Die ochtend, namelijk, waren alle schepen met vele stadsbewoners uitgevaren op weg naar het avontuur. In dit verhaal hoor je hoe dat zo gekomen is.

In het land Samfelag hier ver vandaan woonde Koningin Vaya. Het was een vruchtbaar en gelukkig land aan een natuurlijke baai aan de zee. Op de velden in het achterland werden graan, groentes en fruit geteeld. Koeien, geiten en kippen zorgden voor kaas, melk en eieren. Op zee werd door de vele schepen gevist.

In de stad vermengde de frisse zeelucht zich met de geur van de heerlijkste gerechten die door de inwoners werden gemaakt en verkocht op de markt. Iedereen leefde in weelde en voorspoed.

Koningin Vaya was nieuwsgierig van

aard en hield van mooie spullen. Ze dacht er veel over na wat er buiten de grenzen van haar koninkrijk nog meer te vinden zou zijn. Op een dag vroeg ze haar hele vloot om uit te varen met de opdracht om schatten en verhalen te verzamelen. Schatten en verhalen van over de hele wereld en die naar het paleis van de Koningin te brengen.

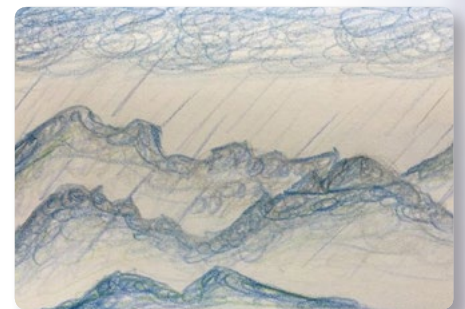

Haar onderdanen moesten beloven goed geld te betalen voor alle schatten die ze voor de Koningin zouden meenemen. Alle schepen werden voorzien van voorraden en genoeg geld om schilderijen, exotische stoffen, kruiden, servies en andere schatten te kunnen betalen.

Het moet een indrukwekkend gezicht zijn geweest. Tientallen schepen, groot en klein voeren uit, het avontuur tegemoet. Lang voeren alle schepen samen op de wijde, kalme zee. Een frisse bries bolde de zeilen en deed de vlaggen wapperen; het beloofde een prachtige reis te worden!

Maar toen begon het te stormen en

ontzettend hard te waaien. Torenhoge golven deden de schepen kraken en piepen. Alle hens aan dek! De admiraal van de vloot gaf bevelen, de bemanning werkte met man en macht, maar de wind en de golven dreef de vloot uiteen.

Het geraas duurde wel anderhalve dag. Toen werd het rustig. De schepen waren elkaar uit het oog verloren. Het was nu ieder voor zich. Op het ene schip werden mensen zeeziek, op een ander schip was er geruzie of verveling. Op een van de schepen was zelfs een lek ontstaan waardoor ze dag en nacht moesten hozen, van weer een ander schip was de voorraad eten overboord geslagen waardoor de bemanning honger leed.

De bemanning op elk schip beleefde hun eigen avontuur. Sommigen slaagden er alsnog in om de opdracht van Koningin Vaya uit te voeren en vonden schatten op de eilanden die ze tegenkwamen. Het waren wel andere schatten dan ze van tevoren hadden gedacht. Anderen waren al blij dat ze het lekgeslagen schip konden repareren en veilig konden terugkeren naar de haven van Samfeland. Op de ochtend van de dag dat de eerste schepen terugkwamen hing er een opgewonden spanning in de stad. Koningin Vaya stond met de achtergebleven bewoners op de uitkijk in de haven. Toen de eerste witte zeilen en gekleurde vlaggen aan de horizon zichtbaar werden ging er een zucht van verlichting door de haven van Samfeland. Daar, in hun vertrouwde haven, kwamen de schepen en de bewoners van Samfeland elkaar weer tegen. Wat een feest was het om weer samen te zijn! Ze vertelden elkaar over hun belevenissen en avonturen en welke moeilijkheden ze tegen waren gekomen. De meest bijzondere voorwerpen, vruchten, dieren en

kunstwerken werden uitgesteld en bewonderd. Koningin Vaya nodigde de kapiteins van de schepen uit in haar paleis. Ze luisterde naar de verhalen en nam de schatten in dankbaarheid aan. Ze beloofde ook de kapiteins die geen schatten hadden kunnen meebrengen, maar wel vertelden over hun dappere bemanningsleden die elkaar hadden geholpen bij ziekte en nood. Ze hadden elkaar getroost en moed ingesproken; dat was zeker een beloning waard.

Het Koninkrijk van Vaya was vanaf die dag nooit meer hetzelfde. Op zee en op de eilanden in de buurt waren vriendschappen voor het leven gesloten. Ambachtslieden, wetenschappers en handelaren wisselden vaardigheden, kennis en de prachtigste handelswaar uit. Koningin Vaya en de bewoners van Samfeland ontdekten door deze vriendschappen telkens weer nieuwe schatten, verhalen en avonturen. En ze leefden nog lang en gelukkig.

Waarom de sneeuw het sneeuwkllokje geen kwaad doet

"Alles had een kleur, behalve de sneeuw. De aarde was bruin, het gras groen, de rozen rood, de hemel blauw en de zon was van goud. Alleen voor de sneeuw bleef er geen kleur over. De arme sneeuw besloot om aan één van de anderen een beetje kleur te vragen.

Eerst ging hij naar de aarde: "Aarde, mag ik een beetje van jouw bruine kleur?" Maar de aarde sliep en antwoordde niet.

Daarna ging de sneeuw naar het gras en vroeg: "Gras, mag ik een beetje van jouw groene kleur?" Maar het gras was gierig en deed alsof het niets gehoord had.

Toen ging de sneeuw naar de roos en smeekte: "Roosje, alsjeblieft, geef mij een beetje van jouw rode kleur." Maar de roos was erg verwaand en draaide haar hoofd af.

De sneeuw probeerde het bij de hemel en riep: "Hemel, mag ik een beetje van jouw blauwe kleur?" Maar de hemel was veel te ver weg en hoorde de sneeuw niet.

En zo moest de sneeuw weer verder en vroeg aan de zon: "Zonnetje, mag ik een beetje van jouw gouden kleur?" Maar de zon had het veel te druk met schijnen en had geen tijd om te antwoorden.

En tenslotte vroeg hij aan een klein wit bloempje aan de rand van het bos:

"Wit bloempje, mag ik een beetje van jouw mooie kleur?"

En het lieve bloempje antwoordde:

"Natuurlijk sneeuw, neem zoveel als je wilt!"

Zo nam de sneeuw een beetje van de witte kleur van de bloem en vanaf dat ogenblik was de sneeuw wit.

Daarom werd het tere bloempje aan de rand van het bos sneeuwkllokje genoemd en het is het enige bloempje dat van de sneeuw geen last heeft..."

Bron: www.beleven.org/verhalen

Fenomenologie: de kunst van het waarnemen

Fenomenologie begint met het aandachtig bestuderen van voorwerpen, situaties, gebeurtenissen etc. Belangrijk daarbij is dat je als waarnemer niet alleen maar afstandelijk waarneemt, maar dat je je er intensief mee verbindt, erin doordringt en het in je voorstelling opneemt.

Geïnspireerd door de winterse omstandigheden was op deze plek een stukje ingeruimd voor het maken van prachtige ijsbellen. Zie foto hierboven.

Maar net zo snel als de wereld een dik pak sneeuw mocht ontvangen, zo snel smolt alles in een paar dagen ook weer weg. Het komende weekend worden lente-achtige temperaturen verwacht en de ijsbellen bijdrage was daarmee volkomen achterhaald. We houden het in reserve...

Daarvoor in de plaats nu aandacht voor de mandarijn. Wat kunnen we daaraan ontdekken? Behulpzaam bij het oefenen is een houding van vragende interesse en nieuwsgierigheid.

Als resultaat groeien verbazing en verwondering: je neemt steeds iets

nieuws waar. Tegelijk met de nieuwe waarnemingen ontstaan er nieuwe vragen.

Oefening

Wat een wonder is zo'n mandarijn eigenlijk.

Er valt veel te ontdekken aan de vorm, aan de kleur, aan de geur. Is 'ie makkelijk of moeilijk te pellen? Hoe prachtig is de structuur van de

partjes die blootvallen na het pellen. Zou elke mandarijn uit evenveel partjes bestaan? Hoe prachtig zijn de kleine blaasjes met sap in elk partje gevuld. Soms spuit het sap er zomaar uit. Waarom zitten er zoveel draadjes om de partjes, draadjes die we er meestal nauwkeurig vanaf halen? Hoe kan het eigenlijk dat er binnen in zo'n vrucht zoveel sap kan zitten? Enz.

Misschien een idee om in de Voorjaarsvakantie samen met de kinderen een mandarijn of een ander stuk fruit te bestuderen? En het daarna natuurlijk smakelijk op te eten!

HvM

Het verhaal van het jaar in China

Waarom hebben de mensen van vroeger aan de laatste dag van de maand aan het slot van het jaar de naam gegeven van 'Oudjaar'? En waarom wenst men elkaar dan bij elke ontmoeting geluk? Daarachter schuilt een oud verhaal.

Het verhaal gaat dat heel, heel lang geleden de hele wereld overal bewoond werd door giftige slangen en wilde dieren. Dan was er ook nog een monster dat 'Jaar' heette en dat ieder jaar, op de avond van de laatste dag van het jaar, tevoorschijn kwam en mensen verslond. Zodra hij zijn bek opende kon hij bij elke inademing talloze mensen verzwelgen. Hoe was dit uit te houden? Zou hij zo niet alle mensen verzwelgen tot er niemand meer over was? De mensen waren radeloos!

Daarop kwamen wat verstandige lieden bijeen om te overleggen: "Zelfs als we naar de hemel vluchten vinden we nog de dood. We moeten een manier bedenken om af te rekenen met dat Jaar!"

Maar wie zou met dat Jaar kunnen afrekenen? Iemand die Grote Maker heette zei: "Ik weet wel een manier!" Die Grote Maker was een oude man met wit haar, witte wenkbrauwen en een witte baard.

Grote Maker zocht Jaar op en zei: "Jaar, jij doet niets anders dan mensen vermoorden. Dat gaat zo niet langer!" Jaar zag in een oogopslag dat Grote Maker een oude man was die omvergeblazen zou worden door het eerste zuchtje wind en hij was

Venster op de wereld...de feesten van het jaar

11 t/m 13 februari 2021: Seollal (Koreaans Nieuwjaar)
12 februari 2021: Chinees Nieuwjaar
12 t/m 14 februari 2021: Losar (Tibetaans Nieuwjaar)
12 februari 2021: Tsagaan Sar (Mongools Nieuwjaar)
12 februari 2021: Sonam Losar (Tamang Nieuwjaar)
12 februari 2021: Tết Nguyên Đán (Vietnamees Nieuwjaar)

helemaal niet onder de indruk. Met een hooghartige glimlach antwoordde hij: "Wie ben jij wel dat je je met andermans zaken bemoeit?" Grote Maker zei: "Beschik jij niet over heel grote krachten? Als jij alles kunt verzwelgen, durf jij dan ook de giftige python van de Madangberg te verslinden?"

Nu had Jaar er een grote hekel aan als iemand maar zou denken dat hij laf was, en laaiend van woede antwoordde hij: "Dat kost me geen enkele moeite!" En in één hap verzwolg hij de grote python. Grote Maker zei: "Jaar, op de Qilinberg huist een woeste leeuw, durf je die te verzwelgen?"

Jaar antwoordde: "Dat kost me geen enkele moeite!" En in één hap verzwolg hij inderdaad die woeste leeuw. Grote Maker zei: "Op de Tijgerkopklif woont een gevaarlijke tijger, durf je die te verzwelgen?"

Jaar antwoordde weer: "Dat kost me geen enkele moeite!" En in één hap was ook de gevaarlijke tijger opgeruimd. Toen ze daarvan hoorden zijn de giftige slangen, de woeste leeuwen en gevaarlijke tijgers uit de bewoonde wereld weggevlucht om hals over kop een schuilplaats te zoeken in de woeste gebergten en oude wouden, en tot op de dag van vandaag wagen ze het niet daaruit tevoorschijn te komen.

Grote Maker maakte zo gebruik van de macht van Jaar om af te rekenen met de giftige slangen, woeste leeuwen

en gevaarlijke tijgers. Daarna voer hij, op de rug van Jaar gezeten, ten hemel, want Grote Maker was een onsterfelijke.

Bij zijn vertrek gaf Grote Maker de mensen de opdracht om ieder jaar met Oudjaar stroken rood papier aan weerszijden van de huisdeur te plakken om te voorkomen dat Jaar zou ontglippen naar de wereld hier beneden om opnieuw onheil te veroorzaken - want Jaar was voor niets zo bang als voor de kleur rood.

En zo plakte later iedereen op de laatste dag van het jaar rood papier aan de deur en nog weer later gingen ze op die beide stroken rood papier zegenwensen schrijven en dit werden de 'gepaarde coupletten'.

En op Nieuwjaarsdag wenst men elkaar geluk als uiting van dankbaarheid dat men niet door Jaar was verzwolgen. Dit gebruik is overgeleverd van de ene generatie op de andere.

Bron: Volksverhalen almanak

Redactie: Guido van der Vorst
Helga van Muijen

vrijemare@vrijeschool-almere.nl